

Słuck, miasto pow. gub. mińskiej. Słuck, u latopisców ruskich Słuczesk, niegdyś stolica księstwa słuckiego, od r. 1795 miasto powiatowe gub. mińskiej, leży na prawym brzegu Słucza, przy dawnej szosie moskiewsko-brzeskiej, w okolicy równej, bezleśnej, żyznej i obfitującej w łąki, w odległości 204 w. od Mińska. Najbliższe stacje kolejowe znajdują się o 114 w. w Horodziei (linja Moskwa-Brześć) i o 84 w. w Lachowiczach (linja Wilno-Równe). Rzeka Słucz przepływa o 1 wiorstę na wschód od miasta, które natomiast przecina kanał, od rzeki przeprowadzony i dość obfity w wodę. Miasto składa się z trzech części: Staro miasta, Nowego Miasta, zwanego także Trojczany i przedmieścia Ostrów. Jest jeszcze część miasta zwana Skoliszcze, zasiedlona wyłącznie przez żydów. Początek Słucka nie jest znany i sięga prawdopodobnie czasów przedhistorycz. Pierwszą wzmiankę o Słucku znajdujemy w latopisach ruskich pod r. 1116, gdy spalony został przez ks. mińskiego Hleba. W XIII wieku Słuck przeszedł prawdopodobnie pod panowanie Litwy, podobnie

jak Nowogródek i Zasław. Przez dłuższy czas Słuck stanowił dziedzictwo książąt Olelkowiczów, a po wygaśnięciu tego rodu wraz z ręką księżniczki Zofji dostał się ks. Januszowi Radziwiłłowi i stał się odtąd gniazdem kalwinizmu w tych stronach. Janusz Radziwiłł w 1617 r. założył tu zbór kalwiński, a Krzysztof Radziwiłł urządził w 1625 r. szkołę i seminarjum tegoż wyznania. Bogusław Radziwiłł również otaczał Słuck swą opieką i przy nim miasto znacznie się rozrosło. Najbardziej jednak przyczynił się do dobrobytu miasta Hieronim Radziwiłł, w początku XVIII w. jemu to zawdzięcza Słuck słynną fabrykę pasów. Uchwałą sejmową Słuck w r. 1778 stał się głównem miastem nowoutworzonego powiatu słucko-rzeczyckiego. Powiat ten przetrwał do r. 1793, poczem Słuck przeszedł pod panowanie rosyjskie. Do r. 1845 Słuck był własnością ks. Ludwika Wittgenstejna, od którego je rząd wykupił.

Obecnie (w r. 1907) Słuck liczy 15.618 mieszkańców, posiada gimnazjum męskie, dwie pensje żeńskie, kościół po-bernardyński, 6 cerkwi prawosławnych, starożytny monaster w Trojczanach, dwa zbory kalwińskie i synagogę. Niebrak również instytucji społecznych, jak T-wo Rolnicze, T-wo Dobroczynności, wzajemnego kredytu i t. p. Przemysł fabryczny rozwinięty jest słabo.

Natomiast mieszkańcy Słucka cieszą się już zdawna ustaloną opinią w kwestji ogrodnictwa i sadownictwa. Ogrodów w Słucku jest b. dużo, a gruszka „Słuc-

czanka“ nie należy do najgorszych.